

Des del confinament: En qui confies?

Dll, 16/11/2020 per Ruth Giordano

[Des del diàleg](#)

Us escric des del confinament, a aquestes alçades de la nostra història, escriure des del confinament em sembla que és la cosa més normal del món. No perquè ens agradi, sinó senzillament perquè ningú està exempt de que aquest virus l'infecti. Ans al contrari, les notícies ens omplen de dades i estadístiques que ens recorden que la situació segueix sent complexa i hem d'estar ben alerta.

A casa nostra, que hem tingut molta cura, especialment jo que he estat escrupolosa des de sempre, i que rentar-me les mans sovint, mantenir una distancia prudencial ha estat un principi bàsic de vida, com no, també ens ha arribat el contagi. El cas és que la mare es va trencar un braç al caure a casa i la van haver d'operar, i tot té el seu risc. Entrar i sortir de la hospital va fer que ella i jo acabéssim donant positiu: ella asimptomàtica, jo símptomes lleus. Aviat, però, el meu marit i la meua filla també han donat positiu. El meu marit fins hi tot ha hagut d'estar uns dies per prevenció, hospitalitzat. Voldria dir que malgrat les dificultats la gestió del CAP i de l'hospital ha estat per part dels professionals correctíssima.

Hi ha dos elements que m'han fet pensar més enllà del moment estrany que vivim, per una banda la pregunta interior i personal: Com m'he pogut infectar? És gairebé com un petit retret, malgrat jo mateixa he fet mil vegades la reflexió a totes les persones amb qui treballo i comparteixo gestió, tots ens podem infectar, que no és pecat! Ara, sense ni adonar-me, m'ho pregunto a mi mateixa. És com si amb tanta saturació de notícies i seguiment de la Covid, et sentis responsable.

L'altra element és: realment en qui confies? De nou en el silenci i a vegades soledat del confinament, escoltant les notícies, i coneixent d'a prop les dificultats que moltes persones estan tenint per seguir endavant en les seves feines, especialment sectors on s'ha paralytat completament l'activitat o de persones que ja venen de la pobresa energètica. Veient com la gestió política i administrativa és

molt precària i que fins i tot els “experts” no sempre estan d’acord, francament la meva pregunta segueix sent en qui confio, confies?

Com sempre, torno a la Paraula, i en aquest cas a un dels profetes del Antic Testament, Nahum. Quan estudiava al Seminari vaig fer un tesina sobre aquest profeta que en mig d’un món en destrucció té una paraula de esperança:

*El Senyor és bondadós,
és un refugi en el dia de l’aflicció,
i coneix els qui confien en ell.
Nahum 1:7*

No se com estàs vivint tu tota aquesta situació, ni com t’afecta, ni en qui confies. Jo prego i espero que el lideratge millori, però només confio en el Senyor.